

Det Sidste Liv Del 2/5

JJ:

En anden måde at spørge på kunne være: Findes der noget som et sidste liv?

Tilhører:

Det tror jeg ikke; heller ikke selv om man gennemgår de fem indvielser og tager Kristusindvielsen, som er... er det ikke den femte indvielse?

JJ:

Jo, for at blive Mester skal man igennem fem indvielser, men Kristus arbejdede på sin syvende.

Tilhører:

Så selv om man gennemgår sin femte indvielse, kan man stadig få et liv, så jeg tror ikke, man nogensinde bliver færdig.

JJ:

Okay, der er et skriftsted, som handler om, at vi vil have evige liv i evige verdener – verdener uden ende. I den sande virkelighed findes der ikke et sidste liv, men der findes sidste liv i forhold til bestemte mål og aktiviteter. Lige nu gennemgår vi en menneskelig udvikling for at lære alt, hvad vi behøver gennem denne udvikling. Det tager mange liv, men til sidst vil vi nå et liv, hvor vi vil være som Kristus, og vi vil mestre alle de samme ting, som Kristus gjorde. Vi vil nå til et punkt, hvor vi vil sige til os selv: Nu er der vist ikke meget mere, jeg kan lære ved at komme tilbage, undtagen måske for at lave en tilbagekomst.

Kristi tilbagekomst kan betyde, at han bliver født som baby igen, og det er en mulighed, men det er ikke blevet afsløret endnu. Han ønsker ikke at afsløre det, og hvorfor ikke? For når Han kommer, ønsker Han at folk skal genkende Ham på grund af det, som er i ham, og ikke fordi det bliver proklameret som: "Jeg er Kristus, adlyd mig, buk for kongen!"

Der er mange, som tror, at Jesus vil komme tilbage og ødelægge alle de onde, og så vil de gode sige: "Bare sig mig, hvad jeg skal gøre – jeg vil gøre alt, hvad du befaler, Herre." Og så tror de, at Han begynder at udstikke ordrer som fx: "Vi skal ændre en hel masse, vi skal af med Præsidenten og i stedet indsætte et kabinet af genfødte kristne, og vi skal gøre sådan og sådan." Sådan bliver det overhovedet ikke. Hvis I vil vide, hvordan det bliver anden gang, så se på hvad Han gjorde første gang, Han var her. Udstak Han ordrer til højre og venstre?

Selv da Han vidste, at Judas ville forråde Ham, gjorde Han så noget for at standse ham? Nej, Han gjorde intet, men lod Judas fortsætte og forråde Ham. Prøvede Han at vælte den romerske hersker? Nej. Påvirkede Han andres frie vilje? Nej, der var kun én eneste ting, som gjorde Ham ophidset og vred, og er der nogen, der kan huske, hvad der var det eneste, Han kritiserede?

Tilhører:

Profitten som vekselernerne tjente i templet.

JJ:

Men hvorfor kritiserede Han disse fyre?

Tilhører:

De tjente penge og lavede ikke...

JJ:

Det er ét ord, og det begynder med bogstavet H.

Tilhører:

Hykleri?

JJ:

Hykleri! Hykleri var en af de ting, der virkelig irriterede Ham, og Han kunne ikke fordrage hyklere. De kom hen til Ham med en kvinde, som indrømmede at have været utro. De fortalte, at de havde grebet hende i handlingen, så alle vidste, at hun var skyldig, og loven siger, at hun skal stenes – og hvad svarede Han? Sagde Han, at hun var temmelig ond, og hvis de fangede hende i selve handlingen, så var det så godt som bevist? Nej. Han sagde: Lad den, som er uden synd, kaste den første sten. Og de følte sig alle ramt af deres egen samvittighed, så ingen af dem kunne kaste den første sten, for de følte alle sammen, at de havde gjort noget, der kunne betegnes som synd.

Men da Han mødte de religiøse ledere på den tid, blev Hans tålmodighed tynd, og som vi ved, rensede Han templet med en pisk. Vi har alle sammen et billede af Jesus som et perfekt væsen, der var mild og ydmyg, og sådan var Han normalt. Hvis man læser Skriften, får man et billede af en venlig og kærlig person, på nær når Han blev konfronteret med hykleri, så talte Han meget beslutsomt om det og fuldstændigt ærligt selv med fare for sit eget liv, for et par gange forsøgte de at stene Ham.

Han var fuldstændig frygtløs, og det er en anden ting – hvis et menneske lever sit sidste liv, så har han en vis mængde overnaturlige evner, og han har frygten under sin kontrol. Han taler sandhed, og det er en af hovedingredienserne i at overkomme alt – at tale Sandheden. Ikke blot at finde sandheden, men at være sandheden, så alt hvad man lærer fra sig, alt hvad man gør og siger – hvert eneste ord man ytrer – er sandt. Hvis man gør det, vil det hjælpe én rigtigt meget med at overkomme alle ting og blive en Mester – mere end noget andet.

Lad os sige, at du møder en Mester, og Mesteren fortæller dig, at Han har en meget vigtig opgave til dig. Han vil gerne have, at du går ned til Albertson's og løber nøgen rundt i supermarkedet, så du tiltrækker dig opmærksomhed. Derefter vil Han få en engel ned og overskygge dig med lys, og alle vil få øje på en ny vision. Når du så har adlydt Ham, så siger Mesteren, at Han bare lavede sjov og drillede dig.

Tilhørerne ler.

JJ:

Hvis vi nu skulle gå hen og møde Gud, en Mester eller et andet stort Væsen, så går vi ud fra, at det, de

fortæller os, er sandt. Hvorfor går vi ud fra det?

Tilhører:

Fordi vi tillægger dem autoritet.

JJ:

Det er en del af det, men vi tillægger dem autoriteten, fordi vi instinktivt inde i os selv ved, at når en person manifesterer sit guddommelige selv, så er der sandhed i det, og det er en instinktiv viden i os. Det er derfor, vi ville stole ubetinget på, hvad sådan et højtudviklet væsen sagde, hvis vi mødte et. Men mange mennesker, som tror, de er på deres sidste liv, tænker, at de kan snyde lidt her og der, og at det ikke betyder noget, fordi ingen bliver såret af det. Hvorfor tror man, at man er i gang med sit sidste liv, hvis man kan snyde lidt, mens man har 100 % tillid til andre store væsener, som var her tidligere? Sådan fungerer det ikke.

Vi må følge i De Stores fodspor, så man kan stole på det, vi siger. Når vi når det punkt, at man kan regne med, at alt, hvad vi siger, er sandt – i så høj grad som vi kender sandheden – så er det et gigantisk skridt hen imod vores sidste liv i denne cyklus. Der er mange ideer om, hvor mange liv vi har. Hvis vi går tilbage til begyndelsen, ville vi finde, at vi har levet tusindvis af liv, men i denne runde, som vi er i nu, tror jeg, at vi gennemlever cirka et tusinde liv, før vi opnår frigørelse, og grunden til, at jeg tror det, er, at vi har kronblade i hvert af vores chakraer, og disse kronblade folder sig ud, efterhånden som vi mestrer bestemte typer af energier.

Ved bunden af rygsøjlen er der fire kronblade, i solar plexus er der ti, og i hjertecentret er der tolv kronblade, og i centret mellem øjenbrynene fx er der to store kronblade, og i hvert af de store kronblade er der 48 små på hver side, i alt 96 små tilsammen. Der er 96 kronblade mellem øjenbrynene, og under det tredje øje har vi 48, og det giver 144 kronblade i det område af hovedet. I kronechakraet har vi cirka tusind. Så man har 1000 gange de 144, og det giver det magiske tal 144.000.

I denne eksistensrunde tror jeg på, at hvert kronblad i kronechakraet står for en lektie, der blev lært i et liv, og i hvert liv udfolder vi en ny lektie, et nyt karaktertræk, en ny evne, ny visdom, ny forståelse – noget nyt, som vi lærte, og som får et af kronbladene i kronechakraet til at folde sig ud i hvert liv, indtil det sidste blad har foldet sig ud.

Lad os fx tage hjertechakraet – når det er udfoldet, har vi tolv kronblade. Seks kronblade er forbundet med visdom, og de andre seks er forbundet med medfølelse og kærlighed. Vi har altså disse to grupper af kronblade, og når et menneske begynder at forstå Kristus kærligheden, så begynder et af kærlighedskronbladene at folde sig ud. Når det sker, kommer der en ny energi, og man ser måske kærlighed i et helt nyt lys – på en måde man aldrig har set eller tænkt på den tidligere. Når et af visdomskronbladene så udfolder sig, får man pludselig mere sund fornuft, end man havde tidligere. Sund fornuft er forbundet med et af visdomskronbladene, og lys og forståelse har med et andet af visdomskronbladene at gøre.

Det tager cirka tusind liv for alle disse kronblade at udfolde sig. Et menneske forsøger og fejler i hundredvis

af liv, og det ser måske ikke ud til, at han gør ret meget fremskridt. Kurven går på følgende måde: den er næsten vandret i hundrede liv, to hundrede liv, tre hundrede liv, og så mellem syv hundrede og otte hundrede liv begynder der at ske virkelige fremskridt, og når man nærmer sig de tusinde liv, begynder man at indse, at strømmen går to veje. I har sikkert hørt udtalelsen – især fra New Age bevægelsen: ”At flyde med strømmen”, men strømmen går to veje. Der er en, der flyder mod materien, og en anden som bevæger sig hen mod ånden, og man finder ikke den anden, den spirituelle strømning, før man nærmer sig afslutningen på sin evolution – ikke før man bliver søgende og tørster efter sandhed (en discipel).

Når man tørster efter sandheden, så finder man også den anden strømning, og man følger den og færdiggør det, som kaldes ”et Herkulesarbejde”. I et ”Herkulesarbejde” sker der det, at man opdager den anden strømning, og at man vender retningen af sine inkarnationer gennem zodiakken. Når vi begynder vores evolution, inkarnerer vi i de forskellige tegn i en retning med uret gennem tegnene, og når vi nærmer os afslutningen og udfører et Herkulesarbejde, begynder vi at følge vores spirituelle strømning, og det betyder, at vi begynder at inkarnere mod uret gennem tegnene. Vi inkarnerer så at sige baglæns på dette tidspunkt, og det at inkarnere baglæns og at gå imod den materielle strømning i et liv, er en kamp, som kræver enorme kræfter.

Jeg tror, at fx Abraham Lincoln udførte et Herkulesarbejde i vandbæreren. Han blev født i vandbæreren tegn, og i vandbæreren skulle Herkules rense kong Augias’ stalde, og kongen lovede ham en del af sit rige (10 % af sit kvæg), hvis han ville rense staldene. Herkules rensede staldene, og da kongen nægtede at betale ham, krævede Herkules, at kongen holdt sit løfte. Kongen tænkte, at den eneste måde, han kunne slippe af med Herkules på, var ved at dræbe ham, så Herkules måtte flygte for livet. Så han lavede alt dette arbejde uden at få sin belønning. Abraham Lincoln var et godt eksempel på det samme. Han gjorde alt, hvad han kunne for at befri slaverne, og hans eneste belønning var, at folk ønskede ham død.

Abraham Lincoln udførte den inderste essens af et Herkulesarbejde i vandbæreren. Han udførte en overmenneskelig bedrift og rensede ud i slave-roderiet og fik ingen belønning for det, mens han levede. Selvfølgelig blev han belønnet i sin udvikling, men han fik ikke meget ud af det, mens han levede.

Han havde også en rigtig dårlig kone. Historikere bedømmer hende som den værste førstedame i landets historie. De var engang til en fest, en stor begivenhed med mange højtstående personer, og Abraham Lincoln sagde noget til hende, som hun tog ham ilde op, og så tog hun en tærte og kastede den direkte i ansigtet på ham. Hun var en svær person at komme godt ud af det med. Hun ønskede at blive kaldt Fru Præsident, og hun gik meget op i æren ved embedet. Det er utroligt, at han med en så besværlig kone alligevel var i stand til at være yderst tålmodig over for alle, samtidig med at han udkæmpede den ene af vor tids to største krige. Djwhal Khul kalder ham en stor avatar og placerer ham i samme kategori som en profet i de ældste tider.

Copyright 2011 by J. J. Dewey